

V seji dne 28. m. mes. je predlagal poslanec Žičkar s tovariši podporo za nekatere posestnike v okrajih Sevnica in Kozje.

Zelo burna pa je bila seja v soboto, dne 29. okt. Prišel je na dnevni red predlog načelnega odseka, da se ustanovi pripravnica na ptujski gimnaziji in sicer od l. 1905/6. Poslan. dr. Jurtela je bil proti temu iz sledečih vzrokov: Slovenski dijaki se na ptujski gimnaziji tako zapostavljajo, da gre večina iz ptujskega okraja študirat na gimnazije v Maribor ali Celje; 2. je sprejemna skušna vsled tega zelo težka, ker so pri njej navzoči nemški profesorji, ki ne razumejo slovenskih učencev. Slovenski učenci morajo imeti v prvih gimnazijskih letih slovenske profesorje. Če pa dobe učenci slovenske profesorje, potem je pripravnica popolnoma nepotrebna. Torej pomeni novi profesor na pripravnici samo novo nepotrebno izdajo deželnega denarja. Naj se s Slovenci na ptujski gimnaziji boljše ravna in naj se jim dajo slovenski profesorji, potem bodo že bolj obiskovali gimnazijo. Dobler pa se to ne zgodi, je pa gimnazija samo za mesto in predmestja, ki pa ne rabi pripravnice. Omenil je tudi, da je neki ravnatelj prepovedal profesorjem z učenci slovensko govoriti, kar gotovo ne vabi slovenskih dijakov. Večina učencev ni sedaj iz ptujske okolice, ja celo niti iz Štajerske, ampak so bogve odkod nabrani. Oglasil se je k besedi tudi ptujski pek Ornič ter je med drugim dejal, da s tem slovenski poslanci kažejo, da niso za koristi slovenskega ljudstva. Kratko mu je nato odgovoril poslanec Robič, da si ne pustijo od Orniča poučevati, kako naj zastopajo svoje ljudstvo. Nekdo drugi pa je zaklical Orniču: Renegat! Grof Stürgkh, ki je znan nasprotnik Slovencev, je takoj porabil to priliko ter nosil nekaj za predlog, samo ker je videl, da so slovenski poslanci proti njemu. Nemški grof bi ne imel miru, če bi ne zinil katere proti Slovincem, čeravno se na spodnje štajerske razmere toliko spozna kakor krava na boben. Poslanec Pfirmer, ki je v navadnem življenju vinotorec ter letos dobro znan marsikateremu vinogradniku v Slov. goricah, se je obregnil ob poslanca Jurtela, ki je baje rekel, da je v Mariboru premalo slovenskih profesorjev. Dr. Jurtela pa tega ni rekel, ampak Pfirmer si je to izmislil, samo da je lahko proti Slovincem nastopil. Rekel je, da je po njegovem računu na mariborski gimnaziji dve tretjini slovenskih in českimi profesorjev. Seveda tudi to ni res! Kako je le računil? Tudi poslanec dr. Ploj je govoril v istem smislu kakor dr. Jurtela ter izvrstno pobijal kvasarije in klobasarije nemških govornikov. Ker so pa

Nemci le pritiskali, da se predlog sprejme, so slovenski poslanci odšli iz dvorane in zbornica je bila nesklepčna. Deželni glavar je moral zaključiti sejo ter je naznanil, da bo prihodnjo sejo naznanil pisanim potom.

Rusko-japonska vojna.

Na suhem.

Na mandžurskem bojišču vlada sedaj stališče, kakoršne ne pozna vojna zgodovina. Dve armadi si stojita že več dni nasproti v bojnih vrstah ter utrjujejo svoje stališče. Dvanajst dni je trajal boj in vendar ni bil odločen, kajti Japonci niso popolnoma poraženi. Očividno je, da si nobeden sovražnikov ne upa pričeti napada na utrjeno vrsto, ampak vsak bo skušal obiti nasprotnika. Zato pa obe vojski pričakujeta pojačeni. Kdor jih bo prej dobil, bo začel s prodiranjem. Japonci bodo skušali obiti rusko desno krilo na zahodu ter zajeti Mukden. S tem bi bila nevarnost za ruski hrbet in se bodo morali umakniti iz svojih utrjenih stališč. Ako pa Kuropatkin dobi prej pomoč po železnici, bo pa on poskušal isto na zahodu. Morda mu pride na pomoč Linevičev voj iz Vladivostoka, in v tem slučaju bodo Rusi poskusili obiti Japonce na levem krilu na vzhodu. Dohod Linevičevega voja je tem verjetnejši, ker je sedaj Kuropatkinu, ki je postal vrhovni poveljnik vseh čet v Mandžuriji, podložen tudi Linevič. Na drugo, zdatnejšo pomoč pa Rusi sedaj ne morejo računati. Seveda, ako hoče Kuropatkin dobiti na pomoč Linevičev voj, se je moralo to že prej določiti, ker razdalje je velikansko in čakati Kuropatkin ne bo mogel, če Oyama ne bo hotel. Bližnji dnevi nam prinesejo rešitev. Upamo, da bo za Ruse zopet ugodno.

Na morju.

Rusom nasprotni listi se ne morejo pomiriti zaradi tega, ker je baltiško brodogradništvo, ko je plulo skozi morsko ožino Kanal la Manš, streljalo baje na angleške ribiške ladje. Zdaj ščuvajo Angleško proti Ruski ter nasvetujejo, naj se napove Ruski vojska. Baltiško brodogradništvo je dospelo dne 26. okt. v špansko luko Vigo. Od tam je poročal admiral Roždetvenski o teh dogodkih sledeče: 1. Zadeve v Severnem morju sta vzrok dve torpedovki, ki sta brez luči v temi hoteli napasti naprej jadrajajočo ladjo brodogradništva. Ko so ladje razsvetile morje z metalci luči ter začele streljati, zapazile so tudi druge majhne parnike, ki so bili podobni ribiškim ladjam. Brodogradništvo je skušalo obvarovati te ladje poškodb, zato je takoj ustavilo ogenj, to sta torpedovki izgi-

nili. Angleško časopisje se zgraža nad tem, da jedna torpedovka, katero je baje baltiško brodogradništvo tam zapustilo ni pomagala ponesrečenim. Pri dotičnem oddelku brodogradništva ni bilo nobene naše torpedovke in tam tudi nismo nobene ladje zapustili. Torej je bila dotična torpedovka, ki je ostala tam do jutra, ostala sovražna torpedovka, ki se ni pogreznila, ampak je bila samo poškodovana. Brodogradništvo zato ni pomagalo ribiškim ladjam, ker so se nam zaradi trdovratnega poizkusa prodreti naše vrste, zdale zelo sumljive in ker nekatere sploh niso imele luči ali pa so iste še le zelo pozno pokazale. 2. Brodogradništvo je na vse ribiške ladje, katerih je srečalo več sto na svojem potu, dobro pazilo, da se jim ne zgodi kaka nesreča. Izvzemši ta dogodek, ko so bile ribiške ladje v družbi dveh tujih torpedovk, izmed katerih je jedna izginila, druga je pa po izpovedi ribičev ostala do jutra pri njih. Ribiči so imeli to torpedovko za rusko in so bili ogorčeni, da ni ponesrečenam pomagala. Ta ladja je pa bila tuja in je ostala bržkone zato, da išče svoje tovariše ali pa, da si popravi svoje poškodbe. Ker so se tam tudi nahajali ribiči, ki so prišli po svoji neprevidnosti s celo zadevo v dotiko, prosim v imenu celega brodogradništva, izročite nesrečnim žrtvam okoliščin najodkritosrčnejše pomilovanje; kajti v teh okoliščinah ne more nobena bojna ladja drugače ravnati, tudi v mirnem času ne.

Angleška vlada zahteva zaradi tega, ker je streljalo baltiško brodogradništvo na angleške ribiške ladje, da plača Ruska odškodnino, obljubi, da se ne bo več pripetil jedrski slučaj in da kaznuje ter odstavi častnike, ki so to stvar zakrivali. Prvim dvem zahtevam hoče Rusija ugoditi, samo zadnji zahtevi ne, ker pravi, da častniki ne morejo za to, ako je bila zadeta kaka ribiška ladja. Zakaj so se pa pri njih skrivale sovražne torpedovke? Angleški listi sedaj hujskajo svojo vlado, naj napove Ruski vojsko. Tega si pa vlada ne upa, ker ve, da bo v tem slučaju pomagala Rusiji njena zaveznica, Francoska. Angleška ima 462 bojnih ladij z 178.506 možmi, Francoska pa 480 bojnih ladij z 59.795 možmi. Dvomimo, če bi ta vojska izpadla za angleško ugodno.

Ker torej z vojsko ne morejo groziti, zahtevali so Angleži, naj se cela zadeva obravnava pred mednarodnim sodiščem, ki se bo zbralo v Vigu, kjer je sedaj baltiško brodogradništvo. S tem so Angleži zopet koristili Japoncem, ker mora dotični oddelk brodogradništva čakati na sodbo razsodišča ter se bo zopet za nekaj dni zakasnil. S takimi sredstvi delajo Angleži v prilog Japoncem.

«dasko», misli si Milovič sam pri sebi; »lahko se ugne in pade v globoko reko.«

Komaj mu pade ta misel v glavo, kar se žena spodrsne in pade, loveč se po zraku v vodo.

Z vzklikom skoči Milovič po koncu, in hoče planiti skozi okno iz voza, da reši svojo ženo.

«Moja Lilija, čakaj! Evo me!» klikne obupno.

«Mar ste z uma!» vikne neki glas. Milovičev sopotnik ga je z obema rokama zgrabil ter ga tako rešil gotove smrti.

Milovič je hotel s silo izvršiti svoj namen. Pa močne mišice mladega sopotnika so ga čvrsto držale.

«Pustite me!» vpije tovarnar besno. «Bog, jaz jo moram rešiti... ona utone! — Moja soproga!»

Poleti k vratom, da bi jih s silo odprl. Sopotnik se je mučil, da bi odvrnil nesrečnega od brezumne misli. Milovič je še jeden trenutek videl bele roke Lilije, a potem je vse zagrnilo valovje.

Naposled videvši, da mu ni moči iz voza, se Milovič umiri. Kakor okamenel je gledal dirjanje vlaka. Sopotnik ga prisili, da sede in ga teši kakor malo dete.

«Ne glejte več nazaj in prenesite to nesrečo kot mož.»

Nesrečni Milovič sede ves uničen in skrije glavo v dlani. Težki vzdihni se mu izvijajo iz prsa, a črna misel, da mu ni živeti brez svoje ljubljene žene, ga hoče uničiti.

Med tem je brzovlak dirjal, kakor bi se ne hotel ustaviti nikoli. Kdaj se vlak ustavi?

Te misli so rojile Miloviču po glavi in pred očmi se mu je prikazal zopet strašni prizor s vsemi podrobnostmi, ki mu ni dal miru ne pokoja.

Naposled se ustavi vlak. Nejednakih korakov, opotekaje, kakor težki bolnik, stopi Milovič z voza. Prvega železniškega uslužbenca vpraša, kedaj gre prvi vlak nazaj.

«Ob sedmih zvečer pelja osebni vlak», se je glasil odgovor. Tedaj je pa bilo komaj tri popoldne. Trebalo je čakati še štiri dolge ure.

«To je grozno!» vzdihne on. «Tako dolgo ne morem čakati... Ali bi ne kazalo, da se s kočijo popeljem domov?» pristavi po kretkem premišljevanju.

«Prosim, pomislite na daljavo», odvrne vprašan s prikritim smehom.

Nekoliko radovednežev se zbere krog Miloviča. V tem pristopi načelnik postaje, ki je osebno poznal tovarnarja.

«Kaj se vam je dogodilo?» ga vpraša načelnik sočutno.

V par besedah mu tovarnar pove svojo nesrečo in načelnik se zamisli, kako bi mu pomagal.

«Evo, evo», vzklikne za trenutek. Za jedno uro pride tovor. Z njim se lahko vrnete domov. Ravno lepa prilika. Res, da ide tovor nekoliko počasneje, vendar pridete prej domov, kakor z osebnim vlakom.»

«Oh Bog, kako naj zdržim jedno uro!» vzdihne Milovič. Načelnik postaje ga odvede v čakalnico, tolažeč ga z nekaterimi ljubeznjivimi besedami.

Nesrečni človek ostane osamljen v svoji tugi. Uničen od žalosti pade na stol, stisnivši glavo med roki, da prežene oni grozni prizor, kako se mu soproga utaplja. V duhu mu je zopet stopal pred oči oni njeni milo lesk, ono bolestno lice in one povzdignjene roke, ki se lovijo, da se rešijo nemile smrti. V ušesih mu je zvenel krik, strašni glas utapljačice. Vstane, hodi sem in tja, zopet sede, drga oči — zaustonj! Strašna slika njegove nesreče mu je vedno pred očmi.

(Dalje sledi.)

Port Artur.

V Port Arturu se pripravljajo Rusi na zadnji obupni napad. Japonci streljajo baje že neprenehoma dva tedna s težkimi topovi v trdnjavo. Razstrelili so že zalogo smodnika v zrak in so poškodovali več ladij v luki. Tako poročajo japonski listi, ki pravijo, da je položaj posadke obupen. Či je le res?

Politični ogled.

Državni zbor bo imel prvo sejo, kakor poročajo z Dunaja, 17. novembra. Novi finančni minister dr. Kozel bo predložil proračun za leto 1905, katerega je še izdelal Böhm Bawerk. Pri tej priliki bo dr. Kozel tudi razvil svoje finančne načrte. Zbornici bo vlada tudi kratko po otvoritvi predložila načrt o posojilu za vojaške svrhe. Glavna skrb vlade bo omogočiti parlamentarno rešitev proračuna za l. 1905.

Naši novi ministri. V zadnji številki smo na kratko naznali novoimenovane ministre. S prva je naj bolj presenetilo Nemce, da je zopet imenovan češki minister. Kakor se je pa zdaj zvedelo, je to zahteval cesar sam in ministrski predsednik Körber je moral dati čeravno nerad Čehom ministra. Novi češki minister dr. Anton vitez Randa je rojen v Bistrici na Češkem ter je prekoračil 8. jul. t. l. 70. leto. Randa, ki je pristal staročeške stranke, se prišteva med najboljše juriste in učenjake. Bil je več let profesor na vseučilišču in je ud mnogih znanstvenih društev. Za svoje priznane izvrstno delovanje kot profesor in kot ud gosposke zbornice, kateri pripada od l. 1881, ko je dobil plemstvo, je dobil red žel. krone 3. razr., častni znak za umetnost in znanstvo ter je postal dvorni svetnik. — Novi poljedeljski minister Ferdinand grof Buquoy je rojen Dunajčan. Star je 48. let. Njegov brat je predsednik zveze veleposelnikov v češkem dež. zboru. Posebno marljivo je deloval v deželnem kulturnem svetu. — Za finančnega ministra je imenovan judom prijazen dr. Mansuet Kozel. Rojen je v Galiciji ter dovršil 50. leto svoje starosti. Njegova mati je bila judinja in njegova sestra je oženjena z judovskim poslancem dr. Mengerjem. Bil je dvorni svetnik v trgovskem ministerstvu in nekaj časa ravnatelj poštnega hranilnišnega urada. Kako je ta človek prišel iz trgovskega ministerstva v finančno kot finančni minister, je skoro nerazumljivo. Seveda judom prijazen je in ti morajo imeti v ministerstvu svojega prijatelja. Tudi je velik prijatelj ministrskega predsednika Körberja. Vse to ga je potegnilo na ministrski stolec.

Istrski deželni zbor. Dne 25. m. m. se je predstavil novi tržaški namestnik knez Hohenlohe istrskemu deželnemu zboru. Govoril je italijanski in slovenski. V slovenskem delu svojega govora je zatrdil, da mu bo v posebno skrb, da se bo državna uprava vsikdar gibala v mejah zakona, tako da bo vsakdo brez razlike narodnosti dobival svoje pravo, ki mu gre po načelu: vsem jednake pravice. Ako bodo tem namestnikovim besedam sledila tudi slična dejanja, potem se izogne novi namestnik gotovo vsem pritožbam od strani primorskih Slovanov, ki niso nikdar zahtevali drugega od vlade in njenih oblastij, nego strogo izvrševanje zakonov in pa jednakopravnosti. (V našem deželnem zboru se še dosedaj štajerski namestnik grof Clary ni povzpelo do te enakopravnosti, da bi govoril katere besede slovenski. Njegovo načelo torej ni: Vsem jednake pravice.) V tej seji je tudi deželni zbor soglasno sklenil povabiti tozadevna ministrstva, naj bi se izdal zakon, po katerem bi bilo napravljjanje umetnih vin popolnoma prepovedano in prodaja pol-vin pa dovoljena le pod gotovimi pogoji.

Kaj se godi na Balkanu. Novi nemiri so bili na meji med Črnogoro in Turčijo. Dne 14. m. m. je bil na Mokri Planini boj med Rugovezi in Črnogorci, ki je trajal nekaj ur. Izgube niso znane. Turki v Vranešu so hoteli ravno na ta dan napasti pravoslavno

prebivalstvo v Baricah. A prebivalstvo je izvedelo, kaj nameravajo Turki in brzojavno aaznanilo sultanu. Sultan je takoj odredil varnostne odredbe in tako je bil preprečen napad. Dne 15. m. m. so Rugovezi in kot basibozuki preoblečeni turški vojaki pri stražnici Kahora zavratno napadli Črnogorce. Nastal je večurni boj, o katerega izidu pa ni poročil.

Dopisi.

Sv. Marjeta pri Ptuj. (Izjava). Podpisani občinski predstojniki župnije Sv. Marjeta nite Ptuj izjavljamo izrečno in z lastnoročnimi podpisi, da nas ni nihče nikdar peljal v farovž, ter nas nihče ni tamkaj napajal v te namen, da bi potem pritožbo podpisali. Izjavljamo pa tudi, da ni nobeden izmed nas našemu gospodu nadučitelju nekaj debelih povedal, ter nato odšel. Vse, kar torej nesramni dopisnik v 222 šte. »Slov. Naroda« o nas in zgoraj omenjenem gospodu kvasi, je grda laž in mi podpisani občinski predstojniki imenujemo pisca dotičnega članka v »Slov. Narodu« ničvrednega lažnjivca, kateremu bi le svetovali, naj pometa rajši pred svojim pragom, kjer ima itak dovolj blata in nesnage, našega velečastitega gospoda župnika, gospoda nadučitelja in nas občinske predstojnike pa naj v miru pusti, sicer bi mu znalo to nesramno pisarjenje ob priliki zelo škodovati. Sv. Marjeta, dne 25. oktobra 1904. — Občinski predstojniki: Franc Savec m. p., Vid Donaj m. p., Anton Valenko m. p., Alojz Pignar m. p., V. Prelog m. p.

Bratonečica. (Naš Bračkanec.) Naj tudi mi nekoliko povemo o zadnjih volitvah, dne 20. sept. Vsi možje — možje pravim, so glasovali za deželnega poslanca gospoda dr. M. Ploja in smo s 106 timi glasovi prekosili vse sosedne občane. Ne čudite pa se, če vam povem, da imamo v občini tudi moža, ki je nam nasprotnega mišljenja. To je gospod pod svojim klobukom, krčmar Kaučič, ki je pri volitvah hotel nam nasprotno agitirati. Ker pa kot edini Bračkanec ni upal osebno na volišče, je napravil le friško figo — za Vračka. Kako more biti tak človek sovražnik slovenskega jezika, ki je rojen Slovenec, ima še živo slovensko mater, tega ne razumem. Obžalujemo Vas, in sicer ne toliko zaradi Vaše agitacije, ker nam niste storili nobene škode, pomilujemo Vas zaradi tega, ker je nekdo rekel, da imajo Vračkijanci in Štajercijanci 7000 metrov daljše — nosove. Velike skrbi in sitnostni boste imeli z njim. Če bode potrebno, bomo nekoliko krepkeje potipali po tistih sedem tisoč metrov dolgih...

Sv. Duh na Stari gori. (Kaj je z okrajno cesto?) Skoro leto dni je minulo, odkar se govori med Duhovčani, terbegovske in galuške občine, da bi zidali okrajno cesto od ljutomerske ceste v Drakoveh naprej skozi Terbegovce, Kutince, Borošak in Smolince do okrajne ceste, ki pelje od Sv. Andraža na Ptuj. Nova šola pri Sv. Duhu je gotova, ali zakaj? Zato, ker so vas k temu prisilile pristojne oblasti zaradi velikega števila otrok. Ali tukaj pa, ker vas nihče ne sili, pa torej nikakor ne morete začeti zidati te za vas prekoristne in silno potrebne ceste?

Res človek se mora čuditi, da s to važno zadevo tako dolgo odlašate. Kako izgleda zdaj v jeseni ta cesta skozi terbegovsko, galuško in smolinsko občino, to je nad vse žalostno spričevalo za te občine. Živina se muči in kolje do kolena po globokem blatu, kakor v močvirju. Ne verjamem, da bi se pri taki priložnosti vozniku na taki cesti, če ima tudi kamenito srce, svoja živina ne smilila.

Letos, ko nam je drevje še precej obrodilo, kako so težko vozili ta edini pridelek na železnice in kako malo kupcev je prišlo v te občine, ker imajo tako slabo cestno zvezo z drugim svetom. Najlepši dokaz, kako potrebna

je tem občinam okrajna cesta, je slučaj, da so letos nazadnje kupci jabolke plačevali pri Sv. Juriju na lepi cesti za 24 gl. štartinski sod, v občini Smolinci pa 20 gl., torej 4 gl. ceneje.

Vsak si tedaj lahko sam preračuni, koliko bi lahko več dobil za sadje, ako bi se ne zbal kupci zaradi prevelikega blata iti v omenjeno občino. In ravno, kakor se sliši, v smolinski občini se najdejo še ljudje, ki branijo, da bi se delala ta okrajna cesta. Gotovo pa je dokazana stvar, da je ta občina okrajne ceste med gori omenjenimi občinami najbolj potrebna; dočim se namreč prvih dveh občin okrajna cesta vsaj kje daleč na robu dotika, se smoliske občine celo izogne, tako, da je včasih vsled velikega blata skoro popolnoma ločena od drugega sveta.

Da bi baje prejšnji gospod župan R. bil tudi proti tej življenski potrebi smolinske občine, pa skoro ne moremo verjeti, ker je on vsled svojih izkušenj gotovo prepričan, kaka dobrota bi bila taka cesta za smolinsko občino. Tudi taki mali propiri, kje naj gre nova cesta ali spodaj po vasi ali v Slavšini, se mi zdijo vsaj nepotrebni, če ne naravnost smešni. Dozdaj je vsaki celo uro ali še dalje gazil in mučil živino po blatu, prej ko je prišel na okrajno cesto; zdaj pa hoče vsaki imeti naenkrat okrajno cesto do svojega zelnika ali pa sploh nobene. Gotovo je pa, da se težki voz lažje vozi s hriba v dolino na okrajno cesto, kakor pa narobe. Povsem opravičena bi bila torej želja, da bi peljala nova okrajna cesta po vasi v dolini.

Silno vas, občinske odbore omenjenih treh občin, torej opominjamo, da prosite vašo okrajno zastopa, naj vam pripomoreta z podporo za moste in kanale, da si začnete zidati to cesto. Saj tudi vaše tri občine plačujejo okrajne doklade za okrajne ceste v celem kraju. Nikakor si ne morem misliti, da bi vam to prošnja odrekla, bodisi gornjeradgonjski ali sentlenarski okrajni zastop, saj vendar niso te tri občine kakor pastorki v svojih okrajih. Pastorki dobivajo včasih od mačehe vsaj drobtinice, ali te občine še doslej niti tako majhnih podpor niso dobile od svojih okrajnih zastopov.

Občani teh treh občin, pomislite, da bi si s tem ne poboljšali samo svojega bednega stanja, ampak tudi vaših potomcev, ki bi še enkrat občudovali in hvalili delavnost svojih prednikov. — Duhovčan.

Iz Velenja. Kakor znano, že v našem trgu dolgo, dolgo let živi tukajšnji poštar Goll. Nevemo sicer, kako more c. kr. poštno ravnateljstvo v kraju, kjer prebivajo, razun peščico nemškutarjev-kričačev, izključno samo Slovenci, nastaviti poštarja, kateri o slovenskem jeziku nima ne duha ne sluha! In temu poštarju se je posrečilo spraviti svojega mlajšega sina in starejšo hčerko v službo c. kr. pošte in sicer v krajih, kateri so popolnoma slovenski. Čudno se nam res zdi, da tem ljudem tako dobro diši slovenski kruhek, kajti sinček, kateri je sedaj nastavljen na slovenski Dobrni, še svoječasno o slovenščini sploh nič slišati ni hotel ter miroljubnih Slovencev ni maral. Zakaj se mu le ni dopalo med nemškimi »kmeti« gori na Gornjem Štajerskem? Hčerka pa, katera je baje sedaj kot poštna upraviteljica nastavljena v narodnem trgu Žalcu, se je večkrat izrazila: »Bos, die bindische Sproch ist a Bauernsproch.« No, ako se ti ne dopade tu na slovenskih tleh, pa pojdi v nemški raj! Slavno c. kr. poštno ravnateljstvo, kako to, da se po slovenskih pokrajinah nastavlja ali slovenščine nezmožni poštarji ozir. poštne upraviteljice ali pa strastni nemškutarji? Mi protestiramo proti temu, mi ne potrebujemo takih ljudi!

Dobrna pri Celju. (Nemčurka predržnost). Seme, katero so tako pridno sejali različni nemškutarski rogovileži na Dobrni, že rodi svoj sad. Ne samo taki, katerim se že pristna nemška (?) kri bojevito pretaka po žilah, ampak tudi taki, kateri še svojo slovensko kri prestvarjajo v nemško (!), stopajo zmagovito — po noči v temi —